

STRŽENI

Tom se rychle obrátil. Z kopce se na ně valil příval bahna. Vypadalo to, jako když země taje.

Bouřlivák, celý zablácený, se s vyděšeným zafrkáním namáhavě postavil na nohy. Šedivák tahal Elenu za rukáv a zkoušel ji odtáhnout do bezpečí. Tom se pokusil dostat se zpátky k nim, ale země mu ujela pod

nohama. Husté vířící bahno ho strhlo, stačil jen vykřiknout a už ujížděl po svahu dolů a odíral si záda o kořeny stromů.

Elena se nevěřícně dívala, jak se k ní Tom chycený v bahně blíží. Když k ní příval dorazil, pokusila se chytit Toma za ruku, ale ruka jí hned vyklouzla. Tom se po ní znovu natáhl, ale prsty sevřely jenom trávu a bláto.

„Eleno!“ křičel.

Bouřlivák divoce kopal a pokoušel se přívalu bahna uniknout. Tom se převalil na stranu, aby včas uhnul před jeho kopyty. Šedivákovi se podařilo uskočit o kus dál po svahu. Elena zmizela pod záplavou bahna.

„Nemůžu dýchat!“ stačila ještě vykřiknout a usilovně se hrabala ven.

„Natáhni se doprava!“ volal Tom.
„Chytni se Bouřliváka za otěže!“

Elena poslepu mávala rukama, až se jí podařilo zachytit se koženého řemene.

Valící se bahno házelo Tomem ze strany na stranu, stačil však v jednom okamžiku zahlédnout stráž nad sebou. Ta se dala do pohybu, hnědý proud začal ujíždět a valil se čím dál rychleji.

Keře a stromy vyrvané ze země se kácely do mazlavého bahna.

„Pohřbí nás to zaživa,“ zhrozil se Tom.

Zoufale tápal po něčem pevném. Vtom se mu ruka otřela o velký balvan a podařilo se mu se o něj zachytit. Ze všech sil se držel, kolem něj se dál valila rozbředlá půda, větve a vyvrácené keře. Nevěděl, jak dlouho se udrží.

V příští chvíli kolem něj sjížděl po svahu Bouřlivák a táhl za sebou Elenu, která se vší silou držela otěží. Konečně se kůň zastavil o skupinu masivních vysokých stromů a Elena s nárazem s ním.

„Nepouštěj se otěží, Eleno!“ snažil se Tom překřičet hukot. Elena se naštěstí opravdu udržela. Bouřlivák řičel strachy a napínal svaly,

pokoušel se postavit na nohy a zapřít se o stromy.

Tom se snažil vytáhnout se po balvanu o něco výš. Byl už vyčerpaný, ale musí bojovat! Země se otřásla, černé bahno ho stahovalo za kotníky, ale s vypětím všech sil se pomalu posunoval výš. Ještě kousek...

Ale nebyl dost rychlý. Už se na něj valil další příval, koutkem oka ho ještě zahlédl. V uších mu zazněl Elenin výkřik a už dostal plný zásah.

Byl tak silný, že ho málem odtrhl od balvanu. Stačil se ještě zhluboka nadechnout, ale vzápětí ho bahno zavalilo, trhalo mu šaty a odíralo kůži.

S posledním zbytkem sil vztáhl ruku na vrcholek balvanu a pomalu se vytáhl zas o něco výš. Vyrazil

přítom zoufalý výkřik, který se ozvěnou vracel nad divoce vířícím bahnem. Nenechá se porazit!

Ale bahno se nepřestávalo valit a stahovalo ho nemilosrdně za nohy. Držel se tak usilovně, až cítil, jak mu lupají klouby. Kopal nohama, až se mu podařilo najít napravo v kameni škvíru. Zabořil do ní špičku chodidla a silou prstů se dokázal vzepřít.

Zhluboka se nadechl a vyšplhal se ještě o kousek výš, a konečně až na vrchol balvanu. Pozoroval, jak přívál konečně slábne a zpomaluje se. Unavené svaly se mu rozklepaly.

Když nebezpečí konečně pominulo, odvážil se spustit se na rozmáčenou zem a podívat se po Eleně. Celý svah byl zničený, jen

několik stromů v té spoušti dosud stálo. Vytřel si bláto z očí.

„Tome!“ slyšel konečně Elenu. Stála u skupiny stromů po pás v bahně, v ruce třímala Bouřlivákovy otěže. Oba se pomalu vyprošťovali. Tom se k nim namáhavě probrodil, z druhé strany se vlekl blátem Šedivák.

Tom byl na pokraji sil. Měl pocit, že má na sobě těžké brnění, i sebemenší pohyb ho stál velké úsilí, třásl se zimou. Vzal Bouřliváka kolem krku a zabořil mu prsty do zablácené hřívy.

„Já jsem se tak strašně bála,“ přiznala Elena a pevně Toma objala. „Byla jsem si jistá, že umřeme.“

„Já taky,“ řekl Tom. Nohy se mu podlamovaly.

„Jsi celý zmrzlý,“ řekla Elena.